

B.K. BORISON

GRIM TIDINGS

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 B.K. Borison
Oorspronkelijke titel: *Grim Tidings*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: Ploy Siripant
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagillustratie: Brittany Keller
Illustraties binnenwerk: verwelkte bloemen © metdi/Stock.Adobe.com; vleugels © Vectortatu/Stock.Adobe.com; zeis © al/Stock.Adobe.com; veer © aksol/Stock.Adobe.com
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2236 9
ISBN 978 94 027 7870 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk september 2026

Originele uitgave verschenen bij Avon, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Avon, Avon & logo, and Avon Books & logo are registered trademarks of HarperCollins Publishers in the United States of America and other countries. All rights reserved.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Darcy

*I*k ben op een zonnige dinsdag in maart overleden, zevenentwintig jaar oud.

Onder mijn raam kon ik de hommels horen zoemen die daar in en uit de kleien potten met lavendel vlogen. Ik weet nog dat ik dacht hoe ontzettend wreed het was, hoe ik het leven vooruit kon horen kruipen terwijl het mijne op zijn eind liep.

Kriebellakens. Zere keel. Pijn onder mijn ribben, die naar alle kanten uitstraalde tot ik niets anders meer voelde dan pijn. Het grootste gedeelte van mijn leven heb ik in een ziekenhuisbed doorgebracht, maar ik voelde dat het deze keer anders was. En dus draaide ik mijn gezicht naar die ene zonnestraal die door de canvas ziekenhuisgordijnen heen had weten te dringen, en blies reutelend mijn laatste adem uit.

Ik dacht dat doodgaan me uit mijn lijden zou verlossen.

Niet echt.

‘Mag ik hem aanraken?’

‘Nee.’

Achter me maakt Brad een geluidje dat het midden houdt tussen geërgerd en geamuseerd. In zijn ogen ben ik een schattig klein katje zonder nagels, dat tussen mijn tanden door naar hem blaast.

Ik probeer een bozer gezicht te trekken, wat meer effect heeft.

‘Ik vraag niet of ik hem vast mag houden,’ zegt hij. ‘Ik wil hem alleen maar aanraken.’

‘En ik zei nee.’ Ik bestudeer de half losgelaten sticker op mijn waterflesje. Er staat een smiley op met daaronder GOOD VIBES ONLY. Waarschijnlijk heeft iemand het daar tijdens het werkoverleg als grapje opgeplakt.

Brad schuift iets dichters naar me toe. Kennelijk heeft hij niet in de gaten dat ik subtiel wat meer ruimte tussen ons probeer te creëren. Meestal kom ik niet in deze hoek van het departement, maar al meer dan een maand heeft niemand de moeite genomen het waterfilter van mijn favoriete waterkoeler te vervangen.

‘Je weet toch dat wij niet hoeven te drinken, hè?’

‘Alleen omdat we iets niet hoeven, wil nog niet zeggen dat we het ook niet moeten doen.’

Ik heb er moeite mee de gewoontes uit mijn sterfelijke bestaan los te laten. Ik zit hier nu ongeveer honderd jaar, en nog steeds drink ik water. Als ontbijt eet ik nog steeds een donut, en na het eten rook ik af en toe een sigaretje. Ik vind het fijn zulke simpele dingen vast te houden. Ze geven me het gevoel dat ik een mens ben, iets wat ik al heel lang niet meer ben.

‘Dat slaat nergens op,’ zegt Brad lachend. ‘Technisch gesproken zijn we dood. En doden hoeven geen water.’

‘Het is geen technische kwestie,’ mompel ik. ‘Waarom praat ik nog steeds met deze onbenul? Ik ben toch al aan de late kant, en mijn geduld is bijna op. ‘We zijn echt dood.’

‘Juist. Zielenjagerstatus. De crème de la crème.’

Er verschijnt een vuist in mijn ooghoek. Ik geloof dat hij wil dat ik hem... een boks geef? Ik negeer hem. ‘Je bent nog geen zielenjager. Technisch gesproken...’ sis ik tussen mijn tanden door, want mijn frustratie uit zich een in bijtend sarcasme, ‘...ben je nog steeds een veerman.’

Zo beginnen alle zielenjagers wanneer ze op het Departement van

Bovennatuurlijke Bemoeienis binnenkomen. Als transportmedewerker die zielen van de ene naar de andere kant overzet. Dat moet nieuwelingen een beter inzicht geven in hoe breekbaar de mens is of zoiets, maar ik geloof niet dat dat kwartje al is gevallen bij Brad.

Brad in zijn pastelkleurige poloshirt, waarvan hij de kraag heeft opgezet.

Ik geloof niet dat er sinds het begin der tijden bij Brad ook maar één kwartje is gevallen.

‘Wat een stomme regel.’ Hij leunt met zijn schouder tegen de muur naast de waterkoeler, zodat ik geen kant meer op kan. ‘Maar wedden dat ik binnenkort mijn zeis krijg? Dan kunnen we samen op pad.’

Lekker dan. Het laatste wat ik wil, is op pad met Brad als een jonge hond in mijn kielzog, gewapend met een zeis.

‘Zielenjagers werken alleen,’ laat ik hem weten.

Hij komt langzaam iets dichterbij me toe. Zijn vingers strekken zich uit naar de voorkant van mijn donkere mantel. Hij trekt er speels aan, bijt dan op zijn lip en kijkt me door zijn wimpers heen aan. ‘Maar dat hoeft niet per se, toch?’

Ik grijp mijn mantel vast en ruk hem los uit zijn greep. ‘Ik werk liever alleen.’

Weg is zijn glimlach. ‘Oké, duidelijk. Darcy werkt liever alleen.’ Hij pruilt demonstratief. ‘De almachtige Darcy heeft geen hulp nodig als ze aan het zeisen is.’

‘Ik ben niet almachtig.’ Verre van dat. Ik hou me maar nauwelijks staande en hoop dat niemand dat in de gaten heeft.

De meeste zielen steken over naar gene zijde, maar sommige worden ingezet bij het Departement van Bovennatuurlijke Bemoeienis. Ik werk op de afdeling Zielenjagers, maar er zijn ook andere afdelingen. Klopgeesten, Kerstgeesten, Demonen, Cupido’s. Ik weet niet eens precies hoeveel afdelingen onder ons departement vallen.

Sommige geesten denken dat ze hier vastzitten omdat er nog iets opgelost moet worden, terwijl andere geloven dat dit een soort laatste examen is voordat ze doorstromen naar wat hierna komt.

Persoonlijk denk ik dat als niemand de moeite neemt om regelmatig een waterfilter te vervangen, er weinig hoop is dat er een master-

plan is. We worden hier gewoon gebruikt als goedkope arbeidskrachten. Contractarbeid waarbij onze onsterfelijke zielen vastgeketend werden in dit bureaucratische hiernamaals als veredelde pennenlikkers. Ik weet niet wat ik had gedacht dat er zou gebeuren als ik doodging, maar dit in elk geval niet. Een kantoor met te felle tl-verlichting, incompetente collega's en een achterstallige papierwinkel op de hoek van een bureau waar ik nooit achter zit.

'Het is hier al moeilijk genoeg, vind je ook niet?' De uitdrukking op Brads gezicht verandert. Opeens schemert er iets gepikeerds door die jongensachtige charme heen. 'Er is niets mis met een beetje gezelschap willen.'

Even voel ik een aarzeling. Ik weet nog hoe ik me voelde toen ik hier net was. Ik had maandenlang in bed gelegen onder lakens die naar ontsmettingsmiddel roken. Messcherpe pijnen geleden en toen... niets. Een vrouw met een vriendelijke glimlach die over me heen gebogen stond en mijn handen vasthield.

'Ben je er klaar voor om te gaan, lieverd?' vroeg ze.

'Ja,' fluisterde ik. 'Graag.'

En toen waren we hier. Stonden we in een lege gang met overal deuren. Zij met een zwarte mantel om haar schouders, ik nog steeds in mijn ziekenhuisschort.

Die eerste paar weken in het hiernamaals vond ik fantastisch. Ik dacht dat het een tweede kans was. Een nieuw leven, zonder pijn.

Maar het was helemaal geen leven. Het was een truc. Een illusie. Al snel voelde ik me ontzettend eenzaam. Het was of er een pijnlijk gat in mijn borst zat. Ik weet hoe het voelt om naar iets beters te verlangen.

'Sorry,' zeg ik tegen Brad. 'Je hebt gelijk, het is eenzaam. Het is gewoon... Ik geloof dat ik een beetje overwerkt ben.'

Kennelijk voelt hij zich aangemoedigd door die woorden, want hij glimlacht weer. 'Misschien moet je er even tussenuit. Even wat leuks doen.'

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden. 'Misschien.'

Waar vind je hier iets leuks? Niet in dit kantoor in elk geval. Ze zeggen dat degene die zielenjagers worden de zielen zijn die het best met de duistere kanten van de mens overweg kunnen. Het doet er

niet toe dat ik geen enkele stem had in waar ik terechtkwam. Ik word overal waar ik kom behandeld als de vleesgeworden wederkomst van de builenpest. Ik ben nog nooit naar een van de gezamenlijke personeelsetentjes geweest. Heb nog nooit een uitnodiging voor de boekenclub van de kwaadaardige manifestaties gehad.

‘Misschien...’ Brad schuift iets dichters naar me toe. Hij rekt het woord uit en probeert er een beetje flirterig uit te zien, maar dat lukt niet. Het lijkt eerder of hij last van verstopping heeft. ‘...zouden we samen iets leuks kunnen doen.’

Ik hef mijn kin en zorg ervoor dat er voldoende ruimte tussen ons blijft. ‘Het beleid hier op kantoor staat geen relaties op de werkvloer toe.’

‘O, echt?’

Weet ik niet, maar als dat niet zo is, stop ik een briefje in de idee-enbus. Het mag hier dan eenzaam zijn, maar ik ben niet van plan troost te zoeken in de armen van Brad in zijn snoepjeskleuren. Wat mijn smaak in mannen betreft, heb ik de lat echt niet laten zakken toen ik stierf.

‘Ik moest maar eens gaan,’ zeg ik, geen antwoord op de vraag gevend. ‘Ik ben al aan de late kant, ik krijg zo een nieuwe opdracht.’

Brad spert belangstellend zijn ogen open. ‘Is dat vandaag?’

Hij ziet er veel te gretig uit voor wat eigenlijk niet meer is dan het beëindigen van iemands leven. Ik weet een zuinig glimlachje tevoorschijn te toveren en loop voorzichtig om hem heen naar de deur. ‘Yep.’

‘Mag ik mee?’

‘Alleen zielenjagers mogen voor de boom verschijnen.’

‘Ik zal het tegen niemand zeggen.’ Hij slaat een kruis over zijn hart en volgt me op de hielen. ‘Dat zweer ik.’

‘Doet er niet toe. De boom zou het weten.’

Er zijn hier strikte regels. Om een opdracht te krijgen moet ik voor de enorme venijnboom gaan staan, die in het midden van het departement groeit. Het is intiem en... best wel een beetje spannend. Er mag maar één geest tegelijk de kamer binnengaan. Pas dan zal de boom je een ziel toewijzen die gehaald moet worden.

‘Ik zal heel stil zijn,’ dringt Brad aan.

‘Nee.’

‘Ik kan –’

‘Née,’ herhaal ik, scherper deze keer. Ik had hem nooit een vinger moeten geven. Nu loopt hij me achterna als een verliefde puppy en bestookt hij me met stomme vragen.

De volgende keer vervang ik dat waterfilter zelf wel.

De deur naar de pauzeruimte zwaait open, en er verschijnt een klein blond hoofd. Ik kan wel janken van dankbaarheid. Aelia’s blik vliegt heen en weer tussen Brad en mij, en een van haar mondhoeken krult omhoog in een veelbetekenende glimlach. Ze probeert haar mouwen omhoog te schuiven, maar ze zakken bijna direct weer omhoog. Ze verzuipt in haar zwarte mantel. Ze heeft de capuchon op, en haar jonge gezichtje gaat schuil in de schaduw.

‘Alles goed hier?’

‘Prima,’ mompel ik, meteen van de gelegenheid gebruikmakend om bij Brad vandaan te komen. Ik herschik mijn zeis en mijn tas en controleer of alles in orde is. ‘Ga jij naar de toewijzingskamer?’

Ze knikt. Dan blaast ze een knalroze kauwgumbel. Het grootste gedeelte van haar gezicht verdwijnt erachter, maar dan laat ze hem knappen en met een grote grijns terug in haar mond verdwijnen. Aelia is op haar achtste op het departement terechtgekomen. Ze is een van de weinige geesten die de verplichte opleiding tot veerman mocht overslaan. Haar zeis is groter dan zijzelf en zit met een dikke, leren riem op haar rug gebonden. Ze is klein, schattig en doodeng.

‘Ik moet na jou,’ zegt ze. ‘En jij bent te laat.’

Ik grijp die reddingsboei met beide handen aan. ‘Ja,’ beaam ik. ‘Ja, dat klopt.’

‘Nou, zorg er maar voor dat ik niet ook te laat kom.’ Ze knikt naar de gang. ‘Ik heb geen zin om straf te krijgen omdat jij in de pauzeruimte staat te flikflooien.’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik glip de pauzeruimte uit en haak snel mijn arm in de hare. Brad roept me nog gedag, maar ik wuif hem weg en loop met grote passen door. Aelia grinnikt zachtjes terwijl ze haar tempo aan het mijne aanpast.

‘Niet te geloven dat die gast bij de zielenjagers is ingedeeld.’ Ze proest. ‘Wat een eikel, zeg.’

‘Weet ik,’ fluister ik. ‘Toen ik hem hier zag, dacht ik dat ze een fout hadden gemaakt.’

Ze doet haar capuchon af en kijkt me vanuit haar ooghoek even aan. Haar haar zit in twee keurige vlechten, met aan het eind met twee lichtroze *scrunchies*. Ze ziet eruit alsof ze eigenlijk onderweg zou moeten zijn naar de speeltuin, niet om zielen op te halen voor het hiernamaals.

‘Je mag best zeggen waar je aan denkt, hoor.’ Ze klopt met haar knokkels tegen de zijkant van mijn hoofd. ‘Gideon staat niet om het hoekje te wachten om je op je falie te geven voor insubordinatie.’

‘Dan zou hij echt liefelijk om het hoekje moeten staan.’ De manager van de zielenjagers managet liever op afstand. Hij is al meer dan tweehonderd jaar niet op kantoor gezien.

Aelia grijnst. ‘En je mag ook best andere kleuren dan zwart dragen.’

Ik kijk omlaag naar mijn elegante zwarte mantel. Met mijn één meter zeventig past die een stuk beter dan die van haar. ‘Dit is het uniform. We dragen precies hetzelfde.’

Abrupt blijft ze midden in de gang staan. Ze is duidelijk diep bedigd. ‘We dragen níét precies hetzelfde.’ Zwierig trekt ze haar mantel open. ‘Ik ben niet bang voor een beetje schwung.’

Ik kijk naar haar schwung. Onder haar uniform draagt ze een knalroze trui met daarop een regenboog van glitters. Die trui zit in een vrolijke, lichtblauwe tutu, met nog meer glitter langs de rand. Degene die zij vanavond gaat halen boft maar.

Ze trekt haar mantel weer dicht en loopt verder de gang door. ‘Laat me raden,’ roept ze over haar schouder. ‘Jij hebt een zwarte rok, zwarte panty en zwarte coltrui aan.’

Ik kijk even omlaag naar mijn mantel om zeker te weten dat hij niet openhangt. ‘Mijn trui heeft een boothals...’ Haastig ga ik achter haar aan. ‘...en hij is donkergrijs. Niet zwart.’

‘Donkergrijs,’ mompelt ze hoofdschuddend. Ze slaat een bocht om en dan weer een andere gang in. De toewijzingskamer zit midden in het labyrint verborgen. Elke deur waar we langslopen, is hetzelfde en heeft dezelfde zakelijk witte kleur. Ik weet zeker dat dat met opzet zo gedaan is.

‘Wat moest Brian?’ vraagt ze terwijl ik bezig ben mijn stappen te tellen om zo een beetje te weten waar ik ongeveer ben.

‘Hij heet Brad,’ antwoord ik afwezig.

‘*Whatever.*’ Ze perst haar lippen op elkaar. ‘Probeerde hij weer aan je zeis te zitten?’

Ik druk mijn zeis dichter tegen me aan. ‘Hij lijkt erg bezig met hoe het precies in zijn werk gaat om zielenjager te worden. Hij zei dat hij mee wilde naar de toewijzingskamer.’

Meteen blijft Aelia staan. Ik loop haar kleine lijfje zowat omver. ‘Heeft hij je dat gevraagd?’

‘Ja.’

Ze knijpt haar ogen achterdochtig tot spleetjes. ‘Ik vertrouw hem niet.’

‘Ik ook niet. Daarom ga ik ook niet naar de pauzeruimte.’

Aan het eind van de gang doemt de deur van de toewijzingskamer op. Ik krijg een knoop in mijn maag van de zenuwen. *Ik wil dit niet*, denk ik met lood in mijn schoenen. Het blad van de zeis op mijn schouder voelt alsof het vijfhonderd kilo weegt. *Ik heb zo genoeg van de dood.*

‘Hoelang is hij nou helemaal veerman? Een maand?’ schampert Aelia. ‘Een máánd. En dan denkt hij dat hij voor de boom mag verschijnen.’

‘Jij stond al op je eerste dag voor de boom.’

‘Ach, nou ja.’ Ze bestudeert haar nagels, die heel lichtroze zijn gelakt. Om de vinger zit er een bloemenstickertje opgeplakt. ‘Ik ben een geval apart.’

Ik proest even. ‘Zeg dat wel, ja.’

Voor de laatste onopvallende deur blijven we staan. Aan weerszijden ervan zitten twee sierlijke wandkandelaars, waarin dezelfde fakels branden, die nooit uitgaan. De deurknop is van gepolijst mes-sing in de vorm van een zeis. Ik staar ernaar. Ik had al binnen moeten zijn.

Maar ik aarzel.

Aelia heft haar hoofd naar me op en kijkt me nieuwsgierig aan. ‘Wat is er met jou?’

Even overweeg ik of ik erom zal liegen, maar Aelia heeft altijd al

recht door me heen kunnen kijken. 'Ik weet het niet.' Ik weet niet hoe ik dit onrustige, ongemakkelijke gevoel dat door mijn aderen kruipt moet omschrijven. Er trekt iets, onderaan mijn schedel. Het is of ik iets kwijt ben. Alsof er iets is wat ik me zou moeten herinneren. 'Heb jij ook weleens...' Ik zwijg in een poging mijn gedachten te ontwarren.

'Wat?' snauwt ze, ongeduldig als altijd.

'Heb jij ook weleens helemaal genoeg van dit werk?' vraag ik omzichtig terwijl ik intussen aan de touwtjes peuter die mijn hardnekkigste gedachten bij elkaar houden. 'Denk jij ooit weleens dat je liever bij een ander kantoor zou zitten?'

Ze knippert met haar ogen. Lichtblauwe ogen in een perfect engelengezichtje, met de kennis van wel duizend levens in dat kleine lijfje. 'Ons werk is het belangrijkste werk van het hele departement,' zegt ze.

'Ja.' Er gaat een sterk gevoel van teleurstelling door me heen. Ik weet niet goed waar ik eigenlijk op hoopte. 'Ja, natuurlijk. Dat weet ik wel.'

'Wij zijn de machtigste wezens die er bestaan,' gaat ze verder. Haar jonge stemmetje galmt zowat van onwrikbare overtuiging. 'Wij vertegenwoordigen de dóód, Darcy. Daar kunnen we niet te licht over denken.'

Maar dat wil ik wél. Ik ben al die kommer en kwel, die tranen en dat gesmeek zat. Ik wil er niet meer bij zijn op die laatste momenten. Ik wil... ik wil de middelste momenten. Luie ochtenden in bed met koud geworden kopjes koffie. Bloemen en lippenstiftafdrukken op de rand van een glas. Een enkel kaarsje dat scheef in het glazuur van een taartje is gezet. Handdoeken die net uit de droger komen en reclamefolders op de deurmat.

Mijn hele bestaan wordt gedefinieerd door het einde. Ik wil het begin terug.

Maar een zielenjager die genoeg van de dood heeft? Dat klinkt als de clou van een slechte mop.

Aelia recht haar rug. Haar gezicht licht op. 'Weet je wat jij nodig hebt?'

Vakantie, waarschijnlijk. Of even in zo'n *float tank* misschien. Dat

iedereen eens even ophoudt mij te vertellen wat ik nodig heb, dat zeker. De vlammen van de fakkels aan weerszijden van de deur schieten even omhoog en branden dan weer rustig verder, alsof ze mijn stemming aan kunnen voelen.

Ik knijp mijn ogen samen en probeer mijn gedachten op iets neutraals te richten. Gewoon voor het geval dat.

‘Je moet wat vaker kleur dragen. Iets interessants. Alleen omdat wij de vleesgeworden dood zijn, wil nog niet zeggen dat we er ook zo uit moeten zien. Doe eens gek.’ Ze knipt met haar vingers. ‘O! Laten we naar dat boetiekje vlak bij jouw huis gaan. Ik heb daar de vorige keer toen ik bij je op bezoek was schattige aardbeienoorbellen gekocht.’

Werknemers van het departement mogen in hun vrije tijd ergens in een huis gaan spoken, zolang het maar niet op een plek is waar veel stervelingen komen. Ik heb een huisje aan de kust van Maine gekozen. Bij puntige rotsen met een blauwgrijze zee in de buurt. Zonsondergangen die de hemel in allerlei kleuren zetten. Maar soms, als ik door de lege kamers in mijn lege huis dwaal, voel ik me daar eenzamer dan waar dan ook.

‘De laatste keer dat je bij me langs bent geweest, was in 1968,’ merk ik op.

‘En die oorbellen heb ik nog steeds.’

‘Ja, dat zal, maar dat winkeltje is nu een wijnbar.’

‘Ga weg!’

Ik knik. ‘Ze zijn in ’92 failliet gegaan. Het pand heeft een paar jaar leeggestaan en is toen door een familie gekocht. Ze maken daar heel lekkere schnitzels.’

‘Wat de fuck zijn schnitzels?’

Ik kan maar niet wennen aan de schuttingtaal die uit dat kleine lijfje komt.

‘Een dun, gepaneerd stuk –’ Ze begint glazig te kijken. ‘Laat maar.’ Ik gebaar naar de deur. ‘Ik moest maar eens naar binnen.’

‘Ja, zeg dat wel. Hoeveel te laat ben je nu? Twintig minuten?’ Ze kijkt op haar horloge. Het heeft de vorm van een snoepje, en er zitten edelsteentjes op het bandje. ‘Ik wil mijn opdracht nog graag deze eeuw afronden, als je het niet erg vindt.’

Ze legt haar handje tussen mijn schouderbladen en geeft me een zet richting de deur. Ik wil de deurknop pakken om mijn evenwicht te bewaren, maar ik val erdoorheen. Het laatste wat ik zie voor hij achter me dichtslaat, is dat Aelia weer zo'n stomme kauwgumbel blaast.

Met een kreun duw ik mezelf van de grond af, en ik probeer mijn waardigheid weer bij elkaar te rapen. 'Sorry dat ik te laat ben,' zeg ik tegen de gigantische boom in het midden van de kamer. De naalden boven mijn hoofd beginnen te ritselen, en ik glimlach.

De toewijzingskamer is niet zozeer een kamer, eerder een... een enorm glazen atrium. Door de ramen in het plafond komt gefilterd gouden licht binnen. De boom zelf rijst op uit gebarsten vloertegels, alsof hij zich er met geweld een weg doorheen gebaand heeft. De brede stam splitst zich in drieën. De takken spreiden zich breed uit; de knoestige vingers raken bijna de muren.

Hij is prachtig, maar ook intimiderend. Een oeroud wezen, met vele eeuwen in zijn bast geëtt.

'Ik heb wat problemen,' biecht ik zachtjes op. Ik strijk over de voorkant van mijn mantel en steek mijn hand in de zak, waar ik een opgevouwen stukje papier bewaar dat al heel vaak door mijn handen is gegaan. Ik hoor het ritselen en voel de fantoompijn van een leven dat maar half geleefd is. 'U hebt zeker geen gemakkelijke opdrachten voor me, hè?'

De boom blijft stil.

'Oké, ik snap het.' Gefrustreerd loop ik naar het deel van de boom waar een trosje felrode bessen onder de naalden vandaan piept. Elk besje is klein en rond, met een harde pit in het midden. Ik steek mijn hand uit naar het besje dat het laagst hangt. Voorzichtig pluk ik het van de tak, waarna ik het in mijn hand leg.

Voor stervelingen zijn deze bessen giftig, maar voor ons zijn ze iets totaal anders. Aanwijzingen over een leven dat op het punt staat tot een einde te komen. Een voorproefje van wat er komen gaat.

'Ik zou echt heel graag eens iets anders willen,' fluister ik. 'Iets goeds.'

Ik leg het besje op mijn tong en krimp in elkaar als ik het proef. Het is mierzoet met een scherpe nasmaak die in mijn keel blijft han-

gen. Het visioen dat volgt is bijna net zo schokkend. Het snijdt door mijn bewustzijn heen als een mes.

Ik zie een man. Jong, met lachrimpeltjes rond zijn ogen. Zijn haar is zo donker dat het wel inkt lijkt. Nat asfalt. Een kapotte bril. Muziek die van ergens ver weg komt. Een flikkerend neon uithangbord, oranje in het licht van de vallende avond.

OPEN

Bloed aan mijn handen. De smaak van ijzer op mijn tong.

Mijn ogen vliegen open. De boom kreunt. Ik laat mijn adem ontsnappen en mijn magie zich ontvouwen.

Heel even is het donker, ik voel iets trekken aan mijn onderrug, en dan ben ik weg.

Hoofdstuk 2

Darcy

Het café ligt in het midden van een bochtig straatje met kasseien; het leistenen dak hangt een beetje scheef, de kleur van de houten gevelbekleding is op sommige plekken vervaagd, op andere juist weer felgekleurd. Door donkerblauw schemert hier en daar een diep karmozijnrood, alsof de gevel in zijn duidelijk heel lange leven – misschien wel langer dan het mijne – een aantal malen is overgeschilderd. In de hoeken groeit klimop, die zich uitstrekt naar een houten uithangbord waarop enkel CAFÉ staat. Voor zover ik kan zien, heeft het verder geen naam.

Voor het raam knippert een neonlicht van oranje naar rood en weer terug.

OPEN

Mijn magie duwt me die kant op, en ik volg plichtsgetrouw. Intussen neem ik de details om me heen in me op. Ik vergelijk ze met wat ik in mijn visioen heb gezien en wat er nu anders is. Het stormt niet, er klinkt geen indringend lied van ergens verderop. De stoep is droog. Het is stil in de straat.

Ik moet wel bij dit café zijn, maar de andere details kloppen niet. De tijd om de ziel die mij is toegewezen te halen is niet rijp. Nog niet.

Soms word ik plompverloren gedropt op het precieze moment dat de ziel die me toegewezen is aan het sterven is, maar het gebeurt ook wel dat ik naar hem of haar op zoek moet. Ooit heb ik twee weken in een of ander bergdorpje rondgehangen tot een schapenboer overleed. Een andere keer heb ik een halfjaar in Brooklyn Heights de eigenaar van een bodega als een schaduw achtervolgd.

Ik vind het fijner als ik moet wachten. Wanneer ik op het moment zelf aankom, is het net of je een klap tegen je achterhoofd krijgt met de pijn van iemand anders. Ik heb moeite met hoe zwaar dat is. Maar als ik moet wachten, kan ik net doen of ik er om een andere reden ben. Dan kan ik mezelf bijna wijsmaken dat ik een goed mens ben.

Ik rol even met mijn schouders, trek mijn jas dicht om me heen en loop naar het café. Ik heb mijn mantel verruild voor een lange, zwarte wollen jas. Mijn zeis zit door een magisch trucje verstopt in de tas die ik schuin over mijn borst draag. Mijn lange kastanjebruine haar zit in een keurige vlecht, en ik draag geen sieraden aan mijn handen en om mijn polsen. Iedereen die langs mij loopt, zal denken dat ik een volkomen normale, onopvallende vrouw van zevenentwintig ben.

Er komt een man het café uit. Hij heeft een visserspetje op dat hij diep over zijn ogen getrokken heeft en één arm in de mouw van zijn jas gestoken. Als ik dichterbij hem kom, schrikt hij. Blijkbaar is zijn *fight-or-flight*-instinct aangeslagen door mijn aanwezigheid. Hij vergeet zijn jas verder aan te trekken en houdt de deur voor me open, terwijl hij me aankijkt alsof... Nou ja, alsof hij een geest gezien heeft. 'D'r in of d'r uit?' vraagt hij ten slotte.

'Erin,' zeg ik terwijl ik naar de deurknop reik. Hij laat de deur los voor onze armen elkaar kunnen raken, en ik lach even naar hem. Ik voel me een beetje gekwetst door zijn reactie, al weet ik wel dat ik me dit niet moet aantrekken. Ik kan stervelingen niet kwalijk nemen dat ze instinctief reageren. De dood kleeft aan mij als een tweede huid. Ik ben het kippenvel op zijn armen. Het fluisterende stemmetje in zijn achterhoofd dat hem waarschuwt voor gevaar. Maar dat gevoel zal vervagen, en morgen denkt hij al niet meer aan die vreemde vrouw

op het trappetje van de veranda van zijn stamkroeg. Zijn herinneringen aan mij zullen verbleken. Ik besta aan het uiterste randje van zijn begrip. Het is de enige manier waarop we ons werk kunnen blijven doen. De stervelingen geloven liever in hun eigen waanideeën dan dat ze de confrontatie aangaan met de magie die om hen heen zweeft.

Toen ik nog leefde, was ik net zo.

Zonder een woord te zeggen loopt hij langs me. Terwijl hij de straat uit loopt, kijkt hij nog een paar keer over zijn schouder achterom.

Hoe zou het zijn, vraag ik me af, om iets te zijn waar mensen op afkomen in plaats van voor weglopen? Het is zo lang geleden dat iemand niet bang voor me geweest is.

Zwartgallige gedachten van een zwartgallige vrouw. Als Aelia hier geweest was, zou ze met haar vingers tegen mijn voorhoofd knippen en zeggen dat ik in het café een vruchtenijsje voor haar moest gaan halen.

Helaas ziet dit café er niet naar uit of ze vruchtenijsjes hebben, of überhaupt ijsjes.

Ik laat de deur achter me dichtvallen. De warmte en het geroezemoes trekken me naar binnen. Aan de ene kant van het café staat over de hele lengte een brede eikenhouten bar, waar krukken met groene zittingen van gebarsten leer voor staan. De rest van de ruimte is gevuld met ronde houten tafels met een bonte verzameling stoelen eromheen. Op elke tafel ligt in het midden een gelamineerde menukaart. Aan één tafel zit een groepje adelborsten, aan een andere zitten een paar vissers. Achterin bevindt zich een boog, waarin een nisje verscholen gaat. Daar zit een stelletje, dicht bij elkaar, hun benen onder de tafel in elkaar verstrengeld. Het ruikt hier naar bier en zout water en sigarettenrook. Achterin staat een stokoude jukebox, waar krakend een nummer van Pearl Jam uit klinkt.

Ik vind het hier meteen helemaal geweldig.

Misschien heeft de boom me toch gehoord. Misschien ben ik deze keer op een plek gedropt die me goed zal doen. Misschien kan ik er zelfs een beetje een vakantie van maken voor ik die ziel ophaal die mij is toegewezen.

Er is nog één kruk vrij aan de bar, naast een breed raam, met aan

de andere kant een man die zijn mouwen tot zijn ellebogen heeft opgestroopt. Hij heeft blond haar, niet zwart. Midden vijftig. Geen lachrimpeltjes. Terwijl ik naast hem op de kruk ga zitten, loop ik in mijn hoofd mijn checklist af. Hij kijkt me even van opzij aan, bromt iets ter begroeting, maar richt zijn aandacht dan weer op de honkbalwedstrijd op de een beetje scheefhangende televisie boven de bar. Ik laat mijn postbodetas aan mijn voeten vallen, leg mijn jas op mijn schoot en pak een menukaart op.

Die wordt me meteen uit handen getrokken.

‘Die heb je niet nodig.’

Vanaf de andere kant van de bar kijkt een man me aan met een flauw glimlachje op zijn gezicht. Hij is... groot. Zelfs met de bar tussen ons in zie ik wel dat hij ruim één meter tachtig is. Hij heeft sterke armen en een brede borst. Donkere krullen, die in de war zitten, alsof hij net uit bed is of er het afgelopen kwartier constant zijn handen doorheen heeft gehaald. Hij gooit de menukaart op het aanrecht achter zich en zet zijn handen dan op de rand van de bar, waardoor hij iets te dicht bij me staat naar mijn zin. De spieren in zijn armen rollen onder de opgerolde mouwen van zijn effen witte T-shirt, en ik weet niet waar ik kijken moet. Hij is razendknap. Zo knap zie je een sterveling maar zelden. Die ogen, dat haar, dat gezicht.

En die blote armen, met wel honderd kleine tatoeages, die op het oog niks met elkaar te maken lijken te hebben. Op zijn pols zie ik een verlepte wijnrank. Aan de binnenkant van zijn elleboog een aansteker waar veldbloemen uit tevoorschijn komen. Een vlinder op zijn biceps met vlak daaronder een leeg potje. Er verdwijnen er nog meer onder zijn mouw, en ik merk dat ik mijn ogen samenknijp om door de dunne stof van zijn shirt te kunnen zien wat ze voorstellen.

Hij klakt met zijn tong. ‘Ogen op mijn gezicht, schat.’

Als mijn aandacht meteen weer naar zijn gezicht gaat, wordt zijn glimlach breder.

‘Je bezorgt me een complex,’ zegt hij. ‘Als je zo zit te staren.’

‘Sorry.’ Alleen meen ik daar niets van, en dat is een levensgroot probleem. ‘Ik keek alleen maar naar je... droedels.’

‘Droedels,’ herhaalt hij geamuseerd. ‘De meeste mensen noemen dat tatoeages, hoor.’

‘Best.’

Hij strekt zijn armen uit. Draait ze in het licht om en om. ‘Vind je ze niet mooi dan?’

‘Ze zijn... interessant. Ik vind die, eh... hotdog op je pols leuk. Dat is toch een hotdog?’

Zijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Dat is een hómme!’

Met samengeknepen ogen kijk ik er nog eens naar. ‘O.’

‘Weet je wel hoe een hotdog eruitziet?’ Hij pakt een onderzettertje dat verderop op de bar ligt en gooit dat voor me neer. Ik vang een glimp op van een lang, vervaarlijk uitziend zwaard dat van zijn elleboog tot zijn pols loopt. *Dat*, denk ik, *is geen droedel*. ‘Of beter nog, weet je wel hoe een hommelm eruitziet?’

‘Misschien moet je eens op zoek naar een andere tatoeëerder,’ mompelt ik.

Hij lacht weer. ‘Ja, misschien wel.’ Hij trommelt met zijn handen op de bar. ‘Oké, Trammelant. Waar heb je zin in vanavond?’

‘Weet ik niet,’ zeg ik droogjes. Ik vind het stiekem enig dat hij me een bijnaam heeft gegeven, maar doe mijn uiterste best dat niet te laten merken. ‘Iemand heeft me mijn menukaart afgepakt.’

‘Ik vroeg niet wat je wilde, maar waar je zin in had.’

‘Zit daar verschil in?’

‘Ja. Stel, jij zegt dat je een martini wilt, en dan zeg ik dat je liegt dat je barst.’ Hij kantelt zijn hoofd. Zijn scherpe ogen priemen in de mijne. ‘Waarom ben je vanavond van huis gegaan?’

‘Omdat ik zin in een martini had.’

Hij lacht weer zachtjes, waardoor zijn ooghoeken zich samenknijpen. ‘Ja, oké. Zie je wel, ik wist wel dat je voor problemen zou zorgen.’ Nu gaat hij op zijn ellebogen leunen. ‘Doe nog eens een poging, schat.’

‘Biertje?’

Langzaam schudt hij zijn hoofd. ‘Nè.’

‘Een handje sloffe pinda’s.’

‘Prima. Die hebben we zat.’

Ik moet lachen. Misschien is het toch niet verkeerd om eerlijk te zijn. Niet tegen deze vreemde man, die steeds dichterbij me komt in plaats van het op een lopen te zetten. ‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik ben vanavond de deur uit gegaan omdat ik eens iets anders wilde proberen.’

Hij humt wat en buigt zich nog een heel klein beetje naar me toe. Zijn onderarmen liggen nu aan weerszijden van mijn ellebogen. Naakte huid tegen zwarte wol. Als ik me ook maar een beetje verschuif, zit ik lekker tegen hem aan.

‘Kijk eens aan,’ bromt hij vergenoegd. Mijn maag maakt een buitingetje. ‘Dat is denk ik wel te regelen.’

‘Dus jij maakt een martini voor mij?’

‘Zoals ik al zei, dat wil je niet.’

‘En hoe weet jij dat?’

‘Noem het maar mijn professionele kijk.’

‘Ik ben er nog niet helemaal van overtuigd dat je hier überhaupt werkt.’

Hij tikt met twee vingers tegen zijn borst. Op zijn T-shirt staat vetgedrukt in een simpel lettertype BAR. ‘Je kunt me vertrouwen.’

En dat is nou net het gekke. Ik heb het gevoel dat dat echt zo is. ‘Goed dan,’ stem ik zachtjes met hem in.

‘Oké,’ zegt hij daarop. ‘Wat dacht je hiervan. Er zitten hier vanavond alleen maar een paar oude zakken die geen zin hebben in een praatje, en een tafel vol matrozen die aan de Jägermeister-shots zitten. Jij wilt iets anders, en ik ook. Red me van dit lot, ik smeeek het je.’

Ik moet op mijn wang bijten om een glimlach te verbergen. ‘Wat had je in gedachten?’

‘Doe een spelletje met me.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Een spelletje?’

Hij knikt. ‘Als ik het juiste drankje voor je weet in te schenken, moet je me de rest van mijn dienst gezelschap houden.’

‘En als je het verkeerd raadt?’

‘Dat gaat niet gebeuren.’

‘Maar stel dat, wat krijg ik dan?’

‘Een vies drankje, denk ik.’

Er ontsnapt me een schorre lach, en ik sla beschaamd mijn hand voor mijn mond.

Zijn ogen glinsteren. ‘Is dat een ja?’ vraagt hij opgetogen.

Ik laat mijn hand weer zakken en grijns. Ik voel me heerlijk licht en uitgelaten. Misschien heb ik helemaal geen borrel of een vakantie

of een trui met een eenhoorn met glitters nodig. Misschien moet ik gewoon een potje flirten met een knappe vreemdeling in een schemerig verlichte kroeg. Misschien moet ik vergeten wie ik ben en wat ik hier kom doen.

Doe eens gek. Is dat niet wat Aelia zei?

‘Ja,’ zeg ik. ‘Schenk me maar iets in.’